

POD LUPOU

ČASOPIS DETÍ GALANTSKEHO

OKRESU

Číslo: 1

Roč.: 9/2017

Milí priatelia,

ubehlo niekoľko mesiacov a sme tu opäť! V časopise **Pod lupou** si znova prečítame práce našich nádejných spisovateľov. Tento skvelý nápad sa zrodil v hlavách pracovníkov Galantskej knižnice, vďaka ktorým držíte v rukách aj toto číslo. V časopise sú po odbornom výbere uverejnené len najlepšie práce žiakov Galantského okresu. Nájdú sa aj takí žiaci, ktorých mená sa už opakujú vo viacerých ročníkoch. Takto nám z malého prvostupniara vyrástol vyzretý básnik Marek Radovan Vrabec, ôsmak zo ZŠ SNP Galanta. Do tohto čísla sme dostali veľa hodnotných prác, takže výber bol ľažký.

Bohužiaľ, máme aj pripomienku. Niektorí vyučujúci vymedzili tému, a tak prišlo z jednej školy viac prác o vode. Nedávajme deťom opraty pri písaní, nechajme ich písat' bájky, rozprávky, povesti..., čo niektoré deti urobili. Neverili by ste, akú fantáziu naše ratolesti majú. Je dobré oznamíť deťom už v septembri, že môžu písat' do okresného časopisu. Deti potrebujú na tvorbu čas, ved' „práca chvatná, málo platná“. Prajeme veľa chuti do písania

redakčná rada

Čo všetko by som si v živote priala

Život je krásny ako sen, ale aj krátky ako deň.

Krásny ako na lúke rozkvitnuté margarétky,
aj krátky ako túžba splniť si sny všetky.

Tak sa seba pýtam, čo by som si v živote priala?

Moja odpoveď by asi znala:

Prialá by som si dni všetky
krásne ako lúky a na nich kvietky.

Prialá by som si, aby každý z nás
na svojej tvári vždy úsmev mal.

Prialá by som všetkým ľuďom sveta
zdravie, pokoj, pohodu, mier a veľa svetla.

Prialá by som kvetom vodu
a ľuďom bohatú úrodu.

Prialá by som Zemi teplé slnka lúče,
nech slnko zohreje každé srdce vrúcne.

To všetko by som priala nám, dobrým ľuďom i všetkým vám.

Viktória Szakolciová, 7. ročník, ZŠ Čierny Brod

Materinská láska

V živote je potrebná láska,
lebo láska je samá kráska.

Prvý pohľad je najkrajší na svete,
vtedy sa zamiluješ do svojej mamy.

Prvá sekunda, prvá minúta –
v momente ten pohľad upúta,
tá jediná, tá krásna –
materinská láska.

Miriam Blahová, 7. ročník, ZŠ Čierny Brod

Čaro noci

Ked' Slnko skončí svoju pút'
a stiahne svoje zlaté lúče.
Ked' svet dostane temnú chut',
Mesiac stráži ľudské duše.

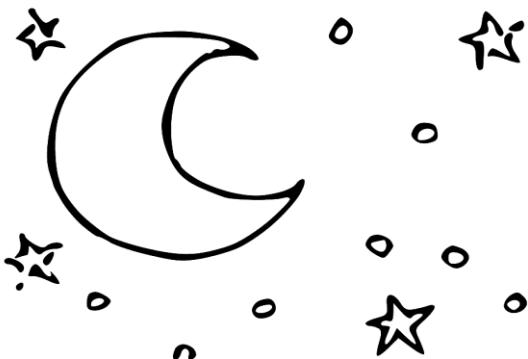
Stovky poslov na oblohe,
strážia všetky želania.
Ked' niektoré padnú dole,
k ich splneniu ti nebránia.

Všetko živé a i mŕtve
sa ukladá na spánok.
Len tí, čo majú srdcia ukradnuté Lunou,
letia ako jemný vánok tou nocou,
krásnou i krutou.

Na konci cesty, chladnej, len s nami ožiarenej,
vyjdú lúče nádeje
a s nimi sa na tvári prenádhernej
objaví úsmev, čo svet zahreje.

Lucia Sobolová

Kvarta (9. ročník), Gymnázium Janka Matúšku Galanta

Podákovanie

Pred školou v parčíku
pomník stojí.

Kyticu červenú z krvavých ruží,
mašla zdobí.

Samopal z kameňa,
plamenný pohľad.

Vojáčik v mundúre.

Zaťatú päst, z výšiny slnka lúč hladí.

Tu kŕdeľ detí,
s aktovkou na pleciach.

S úsmevom d'akujúc,
do trávy, slobode, kytku vloží.

Marek Radovan Vrabec, 8. B
ZŠ Sídlisko SNP Galanta

Dračice

Do Dračíc dorazil deväťhlavý drak.

Doniesol do dediny darčeky.

Dobrosrdečnej Dárii daroval deväť drahokamov.

Daliborovi dal drakohľad.

Darina dostala drôtenku.

Denis dostal dreváky.

Dušan dostal dáždnik.

Dáške drak daroval dračiu dyňu.

Dospelí dostali dračie dukáty.

Dedinčania dali dobrému drakovi do daru
deväťdesiatdeväť domácich dubákov.

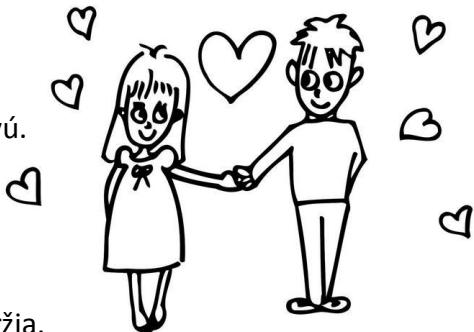
Mirko Moravič, 5. C, ZŠ J. A. Komenského Sered'

Jeseň lásky

Jeseň láske bránu otvára,
Ľudí teší a vzťahy vytvára.
Pod dáždnikmi sa páry skrývajú,
svoje prvé rande prežívajú.

Šíp lásky letí na oblohu,
praskne a vytvorí cestu srdiečkovú.
On a ona sa za ruky držia,
že to dlho vydrží, veria.

Pod farebnými stromami sedia,
ruký majú prepletené, a tak sa držia.
Jeden druhému do očí hľadia,
je vidno, že spolu ladia.

Tamara Bordovácsiová, 8. A, ZŠ Sídlisko SNP Galanta

V prírode

Na tráve je rosa, chodím po nej rada bosá.
Ked' slnko ranné vstane, všetky kvapky poberie
akoby to bol preň poklad
a lúčky zahreje.

Z hory sa tu potok rinie,
rýchlo čľup - čľup do vodičky
zamočiť si aj nožičky,
zahráme sa na rybičky.

Nicola Jančovičová, 9. C
ZŠ J. A. Komenského, Sered'

Ako prišlo čertovo rebro k svojmu názvu ?

Povest hovorí, že sa to stalo pred mnohými rokmi na malej lúčke uprostred vysokých hôr. A ja vám teraz odhalím tajomstvo tejto lúky.

Na okraji lúky stála malá drevená chalúpka a v nej býval mladý drevorubač. A ako to už na lúkach býva, po zotmení aj tu tancovali víly. A bol to veru čarokrásny tanec. Aj drevorubač Janko sa na víly rád pozeral, ako zláhka sa dotýkajú nôžkami stebiel trávy, ani jedna kvetinka sa pod ich dotykom nezlamila. No jedného dňa čakal márne. Víly neprišli, a neprišli ani na ďalší deň a tak uplynul týždeň. Drevorubač ich aj hľadal, ale neúspešne. Až raz, keď sa večer vracal domov, začul spoza kríčka tichučký pláč. Zohol sa, aby sa pozrel, kto tam narieka a uvidel smutnú vílu. „Prečo plačeš? A prečo už po večeroch nechodíte na moju lúku?“ spýtal sa jej. „Pod tvojou lúkou sa usadili čerti a plamene z ich ohňov rozpaľujú pôdu. To pravdaže môžeme cítiť iba my víly. Tá horúčava nám ničí nôžky. Preto už nemôžeme tancať,“ odpovedala víla Ľudmilka. Práve táto víla sa drevorubačovi páčila najviac. Drevorubač sa zamyslel a rozhodol sa, že im pomôže. Bol to odvážny mládenec a kvôli krásnym očkám krehkej víly bol ochotný urobiť čokoľvek. Víla Ľudmilka ho zobraťa za ich kráľovnou. Tá mu poradila, kadiaľ sa k pekelníkom dostane a dala mu aj čarovnú košeľu utkanú zo zázračných bylín jemnými rúčkami lesných víl. Bylinky, ktoré boli votkané do plátна košelete, nedovolili žiadnej zlej moci ublížiť jej majiteľovi. Ved' kto mohol rozumieť tajomstvám lúčnych rastliniek lepšie ako víly? A tak sa mládenec pobral nebojácone za čertmi do pekla. Navyše rovno za samotným vládcom pekla. „Si odvážny, ked'

sa chceš pustiť do boja so samotným Luciferom,“ zabával sa na jeho odvahe. „No nedbám. Keď večer vyjdú hviezdy, začne sa náš zápas a ten kto vyhrá, tomu bude lúka patriť.“ Bol to veru ľažký súboj. Čert chrlil na mládenca iskry zo všetkých strán. No ten poháňaný láskou k malej lesnej víle a chránený zázračnou košeľou tiež čerta nešetril. Oháňal sa svojou sekerou navôkol, až trafil čertovi roh a odťal mu ho. O chvíľu aj druhý... No a keďže čert bez rohov už nie je čertom, dali sa čerti na ústup. Ale vchod do pekla bol len jeden a čertov veľa, a tak nastala bitka, kto pôjde prvý, ľahali sa za rohy, strkali sa a veru si v tej bitke až rebrá polámali. Nakoniec však lúka stíchlá. Všetci

čerti sa stratili v útrobách skaly. Keď zmizol aj posledný, pred skalou zo zeme vyrástla rastlinka. Krásna a zvláštna rastlinka. Mládenec spolu s vílou ju na pamiatku nazvali čertovým rebrom.

A veru sa v tejto rastline skrýva aj kus čerta, lebo môže človeku aj uškodiť, no jej listy sú zároveň krásne a krehké ako víla, a tak v sebe skrýva dobro aj zlo zároveň. Nuž a tak prišlo čertovo rebro k svojmu menu.

Tamara Tóthová, 8. B, ZŠ SNP Galanta

Otočil som kohútikom, voda netiekla

Jedného rána som ako každé ráno vstal a šiel som sa umyť. Najprv som otočil kohútikom a voda netiekla. Vôbec žiadna. Ani studená, ani teplá. Myslel som si, že nám zamrzli trubky ako minulý rok. Otec vstal a šiel sa pozrieť. Trubky boli súčasťou zamrznuté, ale otec to opravil, no voda netiekla stále. Okolo desiatej dopoludnia hlásili obecným rozhlasom, že na šiestich miestach prasklo obecné potrubie od zimy

a oprava potrvá minimálne tri dni a cisterna s pitnou vodou príde až zajtra, pretože bývame na konci dediny.

Čo máme bez vody robiť? Psov sme vyriešili tak, že sme roztopili sneh, ale predsa len, to nie je pitná voda. Potom sme išli za dedkom do mesta po pitnú vodu. Opravy trvali kvôli mrazom nakoniec štyri dni. Vodu sme mali od dedka a nejako sme to vydržali. Kedže miňal potom viac, pomohli sme mu zaplatiť účet.

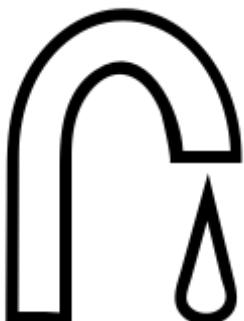
Odtedy každý mesiac prispievame na vodu pre africké deti.

Adam Majerník, 7. ročník, ZŠ Čierny Brod

Pitná voda

V kúpeľni kvapká kohútik
a to je veľká škoda,
do odpadu tak odtečie
tá vzácná pitná voda.

Kto opraví ten kohútik?
Náš inštalatér Petko!
Voda už zbytočne neteče,
on spraví vraj všetko.

Vody na svete ubúda,
preto ju šetriť treba,
snažme sa preto využiť
i tú, čo padá z neba.

Neplýtvaj pitnou vodičkou,
život by bol krutý.
Človek bez nej byť nemôže
a všetkým na svete chutí.

Adriana Majtánová, 9. B, ZŠ J. A. Komenského Sered'

S ohňom nie sú žarty

Ďatelinky, plná lúka.
Sladkú šťavu každá núka.

Vôkol bzukot, veselie.

Čo to?

Zrazu oheň, páľava
s čmeliakmi sa zahráva.
Z domova ich vyháňa.

Malý čmeľ tu jojká,
nožička ho boľká.

Krídelká má popálené,
celé telo ubolené.

Kde si skloní hlávku v noci?
Zdá sa, že tu niet pomoci.

Múdry hasič pomoc hľadá.

Prírodu má ver' on rád.

S ohňom nie je kamarát.

Pre všetkých tu rada taká:

„S ohňom nie sú žiadne žarty!
Vždy pamäтай na to aj ty!“

Marek Radovan Vrabec, 8. B
ZŠ Sídlisko SNP Galanta

Deň vody

Dnes je veľmi krásny deň,
až sa mi to zdalo ako sen.

Vychádzam von, na nos mi padá kvapka,
o chvíľu ma dážď už príjemne hladká.

Pociťujem sviežu vôňu dažďa,
príroda ma zahaľuje do svojho plášťa.

Vraciam sa na jedno miesto už toľkýkrát,
len aby som videla môj najkrajší vodopád.

Z vodopádu vynára sa farebná dúha,
ktorá mi úsmev na tvári pomaly strúha.

O pár dní nás navštívi jeden starec,
ktorého všetci volajú pán Marec.

Tento pán je nositeľom Dňa vody,
22. marec, to je náš deň,
na ktorý skladáme ódy.

Nicolette Hanusová, 9. C
ZŠ J. A. Komenského, Sered'

Prší P

P

Práve prestalo pršať. Peťa, Pavol a Paťo prišli k Petrovi. Prišla aj pekná Patrícia a priniesla pukance. „Pôjdeme na pláž?“ popýtala sa Peťa. Paťo povedal: „Pláž je premočená!“ Pridal sa aj Pavol: „Porozprávajme si príbehy. Na pláž pôjdeme potom!“

Ľuboš Pastorek, 5. C, ZŠ J. A. Komenského Sered'

Očarujúce Tatry

V prvej polovici januára 2017 som sa zúčastnil lyžiarskeho kurzu. Cestovali sme úmorných päť hodín.

Autobus uháňal po diaľnici. Naskytol sa mi jedinečný pohľad.
Aká krása!

Mohutný Trenčiansky hrad bol ako z rozprávky o snehovej kráľovnej.
Bol pokrytý jemnou trblietavou diamantovou vrstvou snehu.

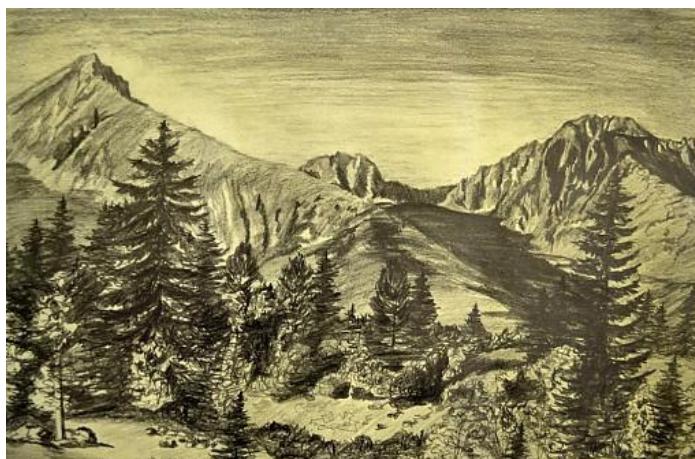
Diaľnica sa končila. Pred nami sa objavila kľukatá cesta. Jagala sa,
akoby na ňu padal hviezdny prach. Horská cesta sa pomaly končila.
Obdivoval som veľkolepé Západné Tatry. Úžas!

Naskytol sa mi neskutočný pohľad na vzdialený driemajúci tichý les.
Strážil snáď vzdialený obzor?

Mraky určite šeptali stromom svoje dobrodružné príbehy.
Pomaly sme sa blízili k lesu. Niečo sa zajagalo. Obrátil som sa.
Zbadal som potôčik. Okraje mal zamrznuté čistým ľadom.
Popri brehu sa tiahol snežný mûr. Vyzeralo to tak, akoby chránil
nedotknuté čaro prírody.

Každý krásny sen musí mať svoj koniec.

Samuel Ujlacký
VII. B, ZŠ Štefánikova Galanta

Smrek a dub

Raz sa mohutný dub díva na vysoký smrek a vraví: „Ha, ha, ha, si taký fúzaty, chlpatý, až ma z toho žalude bolia.“ Smrek bol z tohto výroku zarmútený. Ale čo sa nestalo? Zavítala krutá zima a chudák dub prišiel o všetky listy a plody a takmer zamrzol. Tu sa smrek z výšky pozrel na dub a povedal mu: „Milý môj, krása nie je všetko.“

Dominik Vanek, 6. ročník, ZŠ Čierny Brod

Nonsenový oblak

Oblak chytá ryby vo vani:
„Pozor, chalani!
Z vody trčí meč,
preto musíte ísť preč!“

A oblak zrazu: „Hapčí!“
V mikrovlnke vtáčik vrabčí.
Ach, moji milí, to je skaza,
zo sprchy padá sadza.

To je skaza veru veľká.
Och, chúďatko učiteľka.
To je koniec príbehu,
aj koniec môjho nonsens behu.

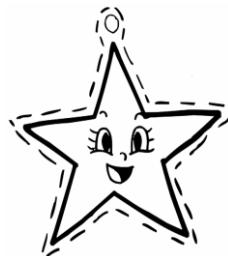

Martina Vulganová, 5. ročník, ZŠ Čierny Brod

Kto mi pomáha?

Moje dobrodružstvo začalo vo chvíli, keď mi rodičia oznámili, že pôjdu spolu na výlet. Sami. Teda ja a brat sme ostali doma. Tak sa pobalili a odišli.

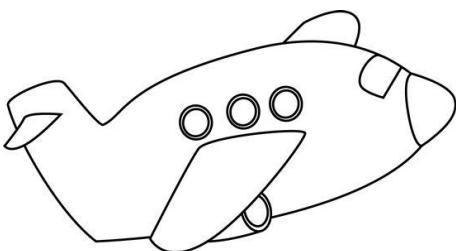
Najprv mi bolo za nimi smutno, ale potom som začula pod oknom volanie. Vybehla som z domu a pri kontajneroch som na zaprášenej starej komode uvidela malú hviezdu. Opýtala som sa jej: „Čo tu robíš a odkiaľ si prišla?“ Hviezdička odpovedala: „Som z krásnej dedinky vo vesmíre a nárazom na vašu planétu sa mi moje lietadlo úplne polámal a rozpadlo. Pomôž mi, prosím.“

„Ako ti mám pomôcť? Ja nie som hviezda,“ odpovedala som jej. „Vymysli a zestroj mi nové, s ktorým odletím domov. Za tvoju prácu sa ti odvŕdám,“ povedala.

„Ako sa mi odvŕdáš?“ bola som zvedavá. „Uvidíš, to už nechaj na mňa.“ Po týchto slovách hviezda zmizla bez stopy. Zatvorila som sa vo svojej izbe a začala som rozmyšľať nad modelom vesmírneho lietadla. Po niekoľkých dňoch hľadania som našla v pivnici ockovo staré hračkárske lietadlo. Veru som sa natrápila, kým som ho dala do poriadku.

Večer mi cez otvorené okno vletela do izby malá hviezda. Už som ani nečakala, že sa vráti. Ale nezabudla na mňa. Potešila sa, keď uvidela svoje nové lietadlo.

Nasadla doň, a skôr než odletela, sľúbila mi, že za odmenu bude na mňa dávať z vesmírnej dedinky pozor po celý zvyšok môjho života. Vyletela z okna a vtom mi zazvonil budík. Aká škoda! Ale

aspoň som mala príbeh na literatúru a mohla som rýchlo začať písat, aby som ho nezabudla.

A hoci to bol len sen, verím, že aj tu na Zemi je niekto, kto na mňa dáva pozor a pomáha mi. Mama, ocko, babka s dedkom, kamarátky, učiteľky... a možno aj tá hviezda.

Tereza Melayová, 5. C, ZŠ J. A. Komenského Sered'

Veľká noc

Konečne je po šibačke!

Veľkonočný pondelok majú radi
akurát tak chalani. Ja určite nie!

Už pár dní pred Veľkou nocou
mi bratranci slúbili, že ma prídu
obliať. V nedeľu poobede sme
so sestrou a mamou pripravili maľované vajíčka.

Pondelkové ráno začalo veselo. Teda aspoň pre niekoho. Ešte som
bola v posteli, keď prišiel tato s korbáčom a striekačkou vody.

„To čo robiš? Ja chcem ešte spať!“ zahundrala som.

„To určite nie, ved' je šibačka!“ tešil sa tato.

Tak sme sa teda poobliekali a čakali sme, čo bude ďalej.

Pri bránke niekto zazvonil. Bratranci!

Otec išiel otvoriť a my sme zo zvedavosti vyšli na dvor. A už to letelo!
Vedro vody rovno na nás. Ešte dobre, že bola voda teplá. Ja so
sestrom sme boli premočené do nitky a bratranci sa išli od smiechu
popukáť.

Tak sme sa poprežliekali a návštevu pohostili. Ešte dobre, že šibačka
je len raz v roku. No, čo už, tradície si treba zachovávať.

Ozaj, ako vznikli a prečo sa udržali?

Voda v mysliach ľudí sa spájala s nádejou oživenia a vzkriesenia.

Tamara Šuranová

VI. A, ZŠ Štefánikova Galanta

Kráľovná života

Na zem padáš v kvapkách,
ako dážď alebo vo vločkách.
V jazerách si, v riekač prúdiš
a vždy tak krásne, pôvabne chutíš.

Kráľovná života, tá číra a čistá,
po tvojom dotyku bažia moje ústa.
Keď v ústach je púšť a prichádza smäd,
ty si ten liek, čo zasiahne hned'.

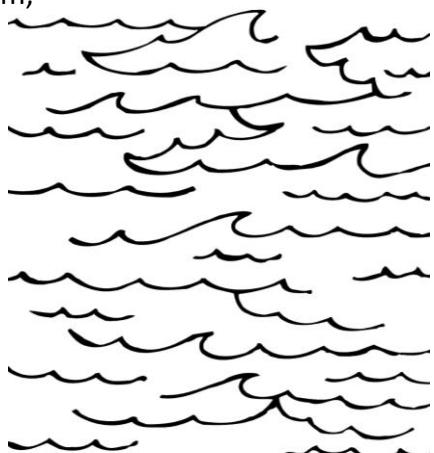
*Ty si tá radosť, ty si to šťastie,
ked' skočím do bazéna, čo vo mne rastie.
Ty si to víťazstvo, ty si tá sláva,
ty si ten pocit, čo mnou máva.*

*Ty si moja radosť a zároveň si mojím hriechom,
s tebou i smútok zaženiem smiechom.
Ty si to objatie, ktoré so mnou splynie,
ty si moja víla, ty si pokušenie.*

*Ty si tá úroda, čo každým rokom zbieram,
ty si tá radosť, čo zo mňa vyviera.
Ty si tá cesta, ktorá si tečie,
ty si ľudí istota, ty si bezpečie!*

*Ty si náš život, ktorý si budeme brániť,
nie tebou pohŕdať, nie teba márniť!*

Michal Jasek, 9. B
ZŠ J. A. Komenského Sered'

Mačka domáca **(*Felis silvestris catus*)**

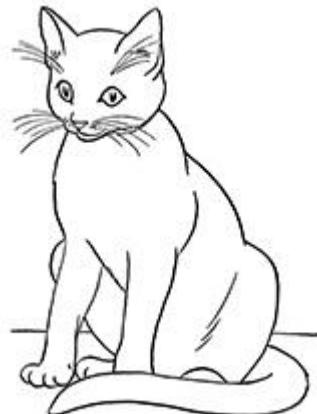
Mačka, to je zvláštne zviera,
zmenšená figúrka šelmy pantera.
Laby, fúzy, všetko má,
ale farebne je odlišná.

Nech si panter myslí, čo chce,
(čierna farba – to je hnus).
Mačka si nekúpi človeka srdce,
ak nemá v sebe farby kus.

A tak si dve *felis silvestris catus*
(po latinsky domáca mačka)
kúpili kriedy, čo stoja euro za kus.
To bola ale veľká hračka!

No nezabudli na chudáka,
čo je dvakrát väčší ako ony.
A teraz sa len tak po džungli fláka
ružový panter, čo už slzy neroní.

Karin Hanelová, 5. ročník, ZŠ G. Dusíka Galanta

O niekoľkých P

Pani predavačka predala pánovi Petrovi päť padákov.
Potom piati páni padali s padákmi na pláž.
Peter a Pavol poznajú pána s ponorkou.
Piatí páni sa ponárali v ponorke pri pláži.
Potom Pavol povedal: „Podieme plávať!“
Piatí páni sa pustili do plávania.

Po plávaní si pohodlne posadali a papali palacinky a pili pivo na pláži.

Martin Sklenár, 5. C, ZŠ J. A. Komenského Sered'

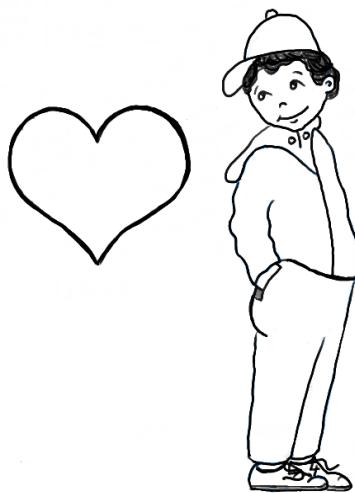

Vysnený chlapec

Jeho oči sú ako hviezdy,
tak blízke, a tak vzdialé.
Jeho oči sú ako nezábudky,
tak nežné, tak nádherné.

Jeho láska je ako sen,
o ktorom snívaš každý deň.
Jeho láska je navždy,
taká, akú nemá každý.

Jeho úsmev ked' zaspáva,
ked' niečo vtipné rozpráva.
Je ako ľalia,
srdcom ťa prebíja.

Klaudia Lošonská, 8. A, ZŠ Sídlisko SNP Galanta

Láska

Láska je šťastná,
ale zároveň aj smutná.
Nepozná žiadne hranice,
o nej píšeme aj učebnice.
Platonická láska poteší,
reálna často zase ublíži.
Lásku ľudia potrebujú,
aby osladili dušu svoju,

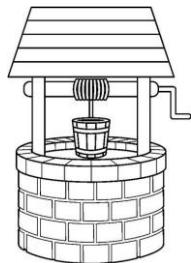
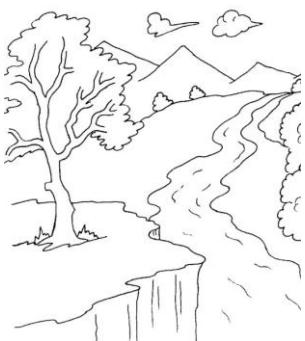

Sofia Szüllőová, 7. ročník, ZŠ Čierny Brod

O krajine, v ktorej vznikol nový život

Bol raz jeden spravodlivý kráľ menom Vodor Mocný I. Tento kráľ mal jednu krásnu dcéru Kvaplenu a jedného statočného syna Žblnka. Žili v krajine, ktorá sa volala Senda. Žili si šťastne, až jedného dňa zistili, že v kráľovských studniach už nie je voda. Kráľ sa to dozvedel až ako posledný, jeho radcovia ho chceli uchrániť od tejto zlej správy. Kráľ prikázal všetkým chlapom, aby ihneď začali kopáť a hľadať vodu. Jeden z chlapov – ten najrozumnejší a najodvážnejší – vybral sa hľadať vodu až vysoko do ďalekých hôr. Putoval dni, týždne, mesiace, až nakoniec objavil maličký nenápadný potôčik. Najprv ochutnal z jeho jagavej vody. Chcel vedieť, či sa dá piť. Bola pitná, chutná, svieža, a tak sa vrátil do kráľovstva a kráľovi Vodorovi oznámil tú skvelú novinu. Kráľ mu najprv nechcel veriť, ale potom išiel s ním na to vzdialené miesto v horách. Keď tam spolu prišli na kráľovskom záprahu, kráľ Vodor Mocný I. neveril vlastným očiam. Bol nevýslov- ne šťastný. Mal opäť vodu pre svoj ľud. Vrátili sa spolu, kráľ a chlapík, naspať do Sendy, ale neprezradili občanom, čo sa stalo, len toľko, aby si pobalili všetky svoje veci. Občania nevedeli, o čo ide. Kráľovmu príkazu ale odporovať nemohli.

Keď prišli do hôr, ľudia uvideli vodu v potôčiku. Usadili sa tam, v horách, ďaleko – pred ďaleko od svojej rodnej Sendy. Postupne si z dreva začali stavať svoje nové príbytky, obchody, banky a všetko ostatné. Časom vybudovali úplne novú krajinu. Nazvali ju na počest nájdenej vody – Aqualia. A tak žili všetci šťastne, až kým nepomreli...

Najkrajšie dni v roku

Adventné obdobie je krásny čas, je to očakávanie príchodu Vianoc keď sa na adventnom venci konečne rozhorí štvrtá sviečka. Vtedy sa plnia detské sny a naše mestečká a dedinky sa krásne vysvetia. Z bytov a domčekov rozvoniava vôňa medovníkov. Nielenže nám prevoniavajú byty, ale aj výborne chutia.

Každá rodina má svoje zvyky a ja vám o tých našich porozprávam.

Ráno ideme do kostola po betlehemské svetlo. Mama dokončuje koláče a varí hríbovú a šošovicovú polievku, zemiakový šalát.

Otec vysáva a pripravuje betlehem, my deti pozérame televízne programy. Slávnostne prestrieme stôl, na ňom nesmú chýbať sviečky a vetvičky voňavého ihličia. Pod obrus vložíme peniaze, aby sme mali hojnosti po celý rok.

Štedrú večeru začíname modlitbou. Celý večer je spojením rodinných tradícii z východu a západu našej vlasti. V úvode večere najstarší člen rodiny, u nás je to stará mama, urobí medom krížik na čelo všetkým prítomným. Podá oblátky potreté medom, cesnakom, aby sme boli zdraví. Hlavným jedlom večere je rybie filé, ktoré pripravila mama. Rozžiarime vianočný stromček a začneme rozbaľovať darčeky. Atmosféru radosti dopĺňa tradičná televízna rozprávka Tri oriešky pre Popolušku.

Večer ukončíme zaspievaním Tichej noci. Tóny tejto nesmrteľnej piesne sa rozliehajú od podlahy po strop. Tak ako sa spieva aj vo všetkých kostoloch v našej krajine. Ideme na polnočnú omšu.

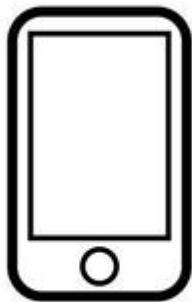
Pre mňa tieto dni nie sú len o darčekoch, ale o šťastí, zdraví a súdržnosti všetkých členov rodiny.

Tamara Popluhárová, VII. A, ZŠ Štefánikova Galanta

Mobil

Vyložím si nohy a odomknem mobil.
Popozerám, čo je nové vo svete,
a dokonca toto ani neviete!
Idem pozrieť na instagram, nové fotky pokukám,
no pozrime sa, táto je nová a ihneď dám like.
Strčím mobil do vačku a zjem omáčku.
Počkať, počkať! Fotku treba!
Predsa tomu niečo chýba. Nastylujem kvetinky, dokonca aj hodinky.
Vytiahnem si mobil, s ktorým rada fotím.
Odfotím to a idem mrknúť fotky do galérie.
No zistím, že mám iba 5% batérie,
Pohotovosť volá!
Kde som dala nabíjačku?
Už zažívam naháňačku.
Behám, behám ako blázon po dome
a cítim sa ako na autodróme.
Mobil pípne a zrak padne na posledné percento.
Už je to tu, nestíha sa, mobil zrazu vypína sa.

Eliška Bičanová, 7. A
ZŠ G. Dusíka, Galanta

Zimné kráľovstvo

Pomaly padajú chumáče snehu a posledné zvyšky svetla ich rozžiaria ako diamanty.

Ligotavý sneh obliekol Zem do bieleho kabáta. Dospelí i deti vychádzajú do ulíc a tešia sa zo snehovej nádielky. Cencúle vyzerajú ako krištáľovo čisté žezlá. Snehová perinka prikrýva mestá i dediny. Mráz sa usadí na každé okno a premení vodu na ľad.

Zima sa rozbieha, zaklopne na každé dvere.

Vtáčiky navštevujú domčeky, kde ich čakajú semiačka či iné pochutiny.

Ľudia opäť vyberajú lyže čakajúce na to, až ich niekto konečne po roku použije. Dni sú ako stvorené na prechádzku. Čistá obloha mrazivo dýcha na zem. Sneh pod nohami praská. Zanechávame v ňom stopy ako pečiatky. Stromy sa pýšia snehovým oblečením.

Príroda nás obdarila pocitmi radosti a šťastia. Mrazivú prechádzku ukončíme doma, kde sa zahrejeme horúcim bylinkovým čajom.

Martina Hudáková, VII. B, ZŠ Štefánikova Galanta

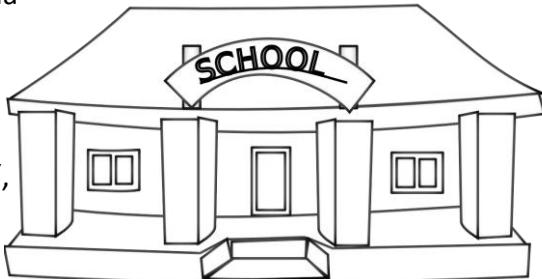
Škola

V škole sa deti učia
iba samé nudné veci.

Stále vravia, že ich tam mučia
a také všelijaké keci.

Ako Svätopluk mal ríšu,
ktorá sa potom rozpadla.

Aké „y/i“ je v slove „z plyšu“,
čo je za pád „z rýpadla“.

Asi sa všetci pytate,
načo sme chodili do školy?
Možno o tom ani neviete,
ako ste na písomke odpisovali.

Odpisovať je talent fajný,
ktorý ste ovládali všetci.
Môžete byť agentom tajným
či novinárom, čo odpisuje tajné veci.
A čo tak našepkávať,

ked' váš spolužiak niečo nevedel.
Toto hádam robil každý žiak.
Niekedy aj na hlúposti naletel.

V divadle hercom našepkávať
s týmto umením sa dá.
Ale už neviete od radosti skákať,
keď váš plat nie je paráda.

Hned' chcete byť kozmonautom.
Máte sa tam od nudy pučiť?
Alebo chcete mať auto.
Smola, mali ste sa učiť!

Karin Hanelová, 5. ročník, ZŠ G. Dusíka Galanta

A török basa

Török a basa, mert nagy a hasa.
Sokat eszik, mert finom a kaja.
Emberek körbe veszik,
Megetetik, megfürdetik,
Kényezetetik.
Házat, szobrot építenek.
Sok a pénze, de félre van az esze.
Háborút is nyernek párat,
Beveszik az angol várat.

Záreczky László, V. A, Kodály Zoltán Alapiskola Galánta

A tavasz öröme

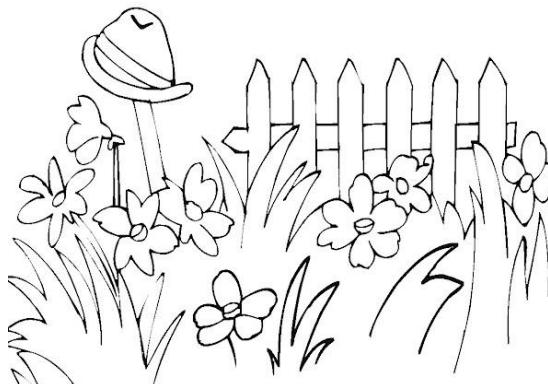
A kert csodaszép lett,
Mert a rügyek újra élnek.
A madarak csiripelnek,
Eljött a tavasz hálá égnek.

A méhek is felébredtek,
a napsugárnak döngicsélnek.
Rájuk ébredt az új évszak.

Hóvirág, ibolya, nárcisz és tulipán.
Széppé teszik a tavaszt ezután.
Tavaszi szélben susog a dal.
A húsvétnak a gyerekek is örülnek,
Mert a nyuszik seregben jönnek.

A nappalok hosszabbodnak.
Az éjszakák rövidülnek.
A gyümölcsök lédúsabbak,
Mert a napok melegebbek.

Tumma Bernadett, V. A
Kodály Zoltán Alapiskola Galánta

A kutyus

Van nekem egy nagy álmom,
ő lesz az aranyos bundás barátom.

Mindig őrzí majd a házam,
mint hűséges háziállat.

Gyönyörű égszínkék lesz a szeme,
cuki, bolyhos selymes bundája.

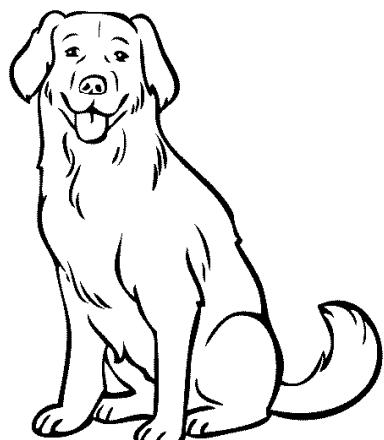
Kis fekete pofikája,
örömet fog hozni arcocskámra.

A kis huncut kikaparja
jó szimattal csontocskáját.
Nem hagy abból egy darabkát,
azután pihenteti a pocakját.

Ha megpillant egy ellenséget,
azt vakkantja: jaj neked!
Inkább fuss, és szedd a lábad!
Mert leharapom a nadrágod.

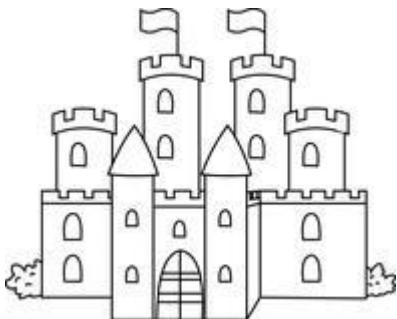
Örömében farkát csóválhatja,
az arra járót megugatja.
Édes lesz, mint a cukorka,
A hűséges kiskutyuska.

Horváth Viktor, V. A
Kodály Zoltán Alapiskola Galánta

A nagy kaland

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gyönyörű vár. Faragott ajtói és ablakkeretei, aranyozott falai voltak. Abban lakott egy öreg király három fiával és egy lányával. A fiai már világára mentek és szemrevaló feleségeket találtak, de a lány még mindig otthon kuksolt.

Egyszer rájött az öreg király, hogy a lánya lassan egyedül marad. Összehívatta a királyság és a szomszéd királyság ifjait, hogy aki a királykisasszonynak tetszik, ahhoz megy feleségül. Voltak közöttük grófok, bárók, királyfiak, de még fejedelmek is, de egyikük sem tetszett a királykisasszonynak. Mikor kinézett az ablakon, meglátott egy jóképű legényt. Azt mondta az apjának, hogy hívassa fel. Az apja nem értette, hogy minek, de egyetlen lányáért ezt is megtette. Azt mondta az apjának a lány:

- Ót akarom férjemül!
- De ő egy szegény legény, nem vehet el – mondta a király.
- De igen, nem tiltja a törvény.

A királynak támadt egy ötlete:

- Jól figyelj, te szegény legény! Adok neked három feladatot, ha megoldod őket, megkapod a lányom kezét.
- Uram királyom, életem kezedbe ajánlom! Mondja hát az első kérdést.
- Jól van. Meg kell találnod három beszélő állatot: nyulat, rókát, rénszarvast. Ha megtaláltad, jöhet a következő kérdés.

A fiú elindult megkeresni az állatokat. Megtalálta a nyulat:

- Kedves nyuszi, tudsz beszélni?
- Persze, ha te tudsz, én miért ne tudnék?
- Eljönnél velem a királyhoz?
- Nem, még az kéne, hogy megegyen ebédre!

Bústult hát a legény. Most mitévő legyen? Akkor eszébe jutott, hogy egy dobozba zárhatná, de hogy? Készített egy gépet, amit a mi időnkben úgy hívnak: kamera. Lefilmelte. Megtalálta a rókát és a rénszarvast is. Róluk is készült felvétel. Visszament a királyhoz.

- Uram királyom, jelentem, megvannak!

Elmesélte az egész történetet a királynak.

- Látom fiam, megdolgoztál a következő kérdésért.

Azt kérem, hogy szerezz nekem egy olyan cipőt, ami színarany, de mégis olyan könnyű, mint a pehely. Most fogta a fejét a fiú, majd újra elindult. Találkozott a medvével.

- Szia medve, nem tudod hol találok varázslókat?

- Ott fönn, az Üveghegy tetején!

- Köszönöm.

A fiú elment a hegyre, és megkért egy varázslót, hogy készítse el a cipőt. Elkészítette. A fiú nagy örömmel tért vissza.

- Jó, nagyon jó! Ezt a próbát is teljesítettek – mondta a király.

– Jó, de most azt a ruhát keress meg, amit a feleségem viselt az esküvőn!

A fiú nagyon elkeseredett. Találkozott a sünivel.

- Szia, segíts, hogy megtaláljam a király feleségének menyasszonyi ruháját!

- Nem tudok, de húzzál ki egy tüskét a hátamból, hátha szükség lesz rá!

Nagy nehezen rálelt a fiú a ruhára a palota padlásán. A ruha lyukas volt. Gondolkodóba esett.

- Megvan! A tüske. Azzal bevarrom!

Bevarrta hát a lyukakat a ruhán.

A király pedig feleségül adta hozzá a lányát. Még máig is élnek, ha meg nem haltak. Itt a vége, füss el véle. Ha nem hiszed, járj utána.

Danajka Réka, V. B
Kodály Zoltán Alapiskola Galánta

Foltos három kívánsága

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy tündérlő, Foltos.

Ez a ló a gyerekek álmait váltotta valóra, és annyi dolga volt, hogy alig bírt házról házra szaladgálni.

Egyszer csak Foltos felsóhajt:

- Bárcsak nekem is valóra váltaná valaki a kívánságaimat! Erre a szóra ott termett egy manó, akit Fülöpnek hívtak.

- Látom, na meg persze hallom is, hogy neked is lenne egy kívánságod, de nem csak egy, hanem rögtön három is.

- Hát persze, már hosszú ideje erre a pillanatra várta. Akkor az első kívánságom egy szép kantár, egy csillogó zabla a kantárhoz, s egy gyönyörű barna nyereg és nyeregalátét.

- Jól van, ha tényleg ezt akarod. – Fülöp suhint egyet a pálcájával, és Foltos már az új felszerelésben csillogott, villogott. Másnap elérkezett a második kívánság ideje. Foltos már nagyon várta, hogy Fülöp megérkezzen. Öt perc után ez meg is történt.

- Na, jöhet a második kívánság?

- Igen. A második kívánságom az, hogy hozzá sok-sok répát, almát, szénát, mert nagyon torkos vagyok. – Jól van! – suhint Fülöp a pálcájával, és minden úgy is lett.

Harmadnap elérkezett a harmadik kívánság ideje.

- Szeretnék egy barátot!

- Jól van, megoldható. – Fülöp harmadszor suhint pálcájával, és ott terem egy ló.

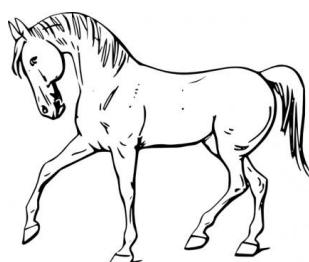
- Atosz, Ő itt Foltos, Foltos, Ő itt Atosz – mutatta be Fülöp egymásnak a két lovat.

- Szia Foltos, látom barátot keresel!

- Igen, eltaláltad.

- Akkor leszünk barátok?

- Igen! – egyezett bele Foltos.

A manó eltűnt, Foltos és Atosz pedig a legjobb barátok lettek az egész világon, s boldogan éltek, míg meg nem haltak. Itt a vége, füss el véle.

Sárkány Viktória, V. A, Kodály Zoltán Alapiskola Galánta

Miért rohanunk?

Miért és hová is rohanunk? Biztosan mindenki gondolkodott már ezen a kérdésen. De hát mi készítet bennünket az örökös sietségre? A hétköznapi rohanást – munkába, iskolába járást – felváltja a hétvége nyugalma, gondolhatnánk, de bárcsak felváltaná! Hiszen amit nem tudunk elvégezni hétköznap, hétvégére marad. Sokan még többet vállalnak, mint munkanapon. A XXI.század felgyorsult, nem győzünk menni a jelenünk után. Egész életünk rohanás, de vajon miért??? Valószínűleg a technika rohamos fejlődése és a fejlett civilizáció kényszerít rá minket, hogy egyre többet akarjunk, javítsunk az életminőségen, de lehet, épp az ellenkezőjét érjük el. A munkahelyen dolgozunk látástól vakulásig, talán többre is futja a fizetésből, de ennek a hátrólütője az, hogy, kevesebb idő jut a családra, a társas kapcsolatokra. Fontos lenne, hogy több időt töltünk a családagokkal, barátokkal, beszélgettünk, üljünk le közösen ebédelni – legalább akkor találkozik a család. Figyeljünk oda a másikra, ne csak magunkkal legyünk elfoglalva! A rohanó tempó, a határidők, a zaj, az állandó feszültség és stressz csak betegséghez vezet. Szervezetünk nem bírja az örökös hajtást, a megfeszített munkatempót és előbb-utóbb megálljt parancsol! Csak az a kérdés, időben le tudunk-e állni, és egyáltalán a világ képes-e lassítani a tempón?

Én úgy gondolom, hogy a rohanásnak nincs értelme, sokkal fontosabbnak tartom a családdal eltöltött időt, és próbálok minél több nyugodt, boldog percet átélni a szeretteimmel.

Kiss Beáta, 9. osztály, Széchenyi István Alapiskola Felsőszeli

Trnavský samosprávny kraj

Galantská knižnica

Pod lupou

**Časopis literárnych prác
žiakov ZŠ v okrese Galanta**

Ročník:	9/2017
Cíl:	1
Zodpovedný redaktor:	PhDr. Štefan Polák
Redakčná rada:	Mgr. Juliana Róžová
	Zuzana Fajnorová
	Angelika Biróová
Jazyková úprava:	Ing. Lenka Medovčíková
Grafická úprava:	Mgr. Judita Kontárová
Vydali:	Mgr. Juliana Róžová
	Zuzana Fajnorová
	Galantská knižnica a Trnavský samosprávny kraj
Náklad:	50 ks

NEPREDAJNÉ